

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΑ

'Εφιάλτις και βροχή

Ξύπνησα στὶς δύο τὰ μεσάνυχτα μὲ δυνατὸ κτυποκάρδι. Ἦταν λέει πόλεμος, βομβαρδισμοί. Ἄνοιξα τὰ μάτια κι' οἱ βομβαρδισμοὶ συνεχίζονταν. Ἡ καρδιά μου πήγαινε νὰ σπάσῃ κι' ἔμεινα παγωμένη στὸ κρεβάτι. Ἀπὸ τὸ μυαλό μου πέρασαν ἀστραπιαῖα τὰ χαρακώματα, οἱ πολεμικὲς ταινίες ποὺ εἶδα κατὰ καιροὺς, τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης, οἱ Ναζί, ἡ πείνα, ὁ τρόμος.

—Τὰ παιδιά! Μπήγω μιὰ φωνὴ καὶ πετάγομαι.

Καὶ τότε ἀκούω στὸ τζάμι τὸ γνῶριμο ἐκεῖνο ζεστὸ κάλεσμα τῆς βροχῆς. Τὰ μέλη μου χαλαρώνουν, ἡ καρδιά μου πάει στὴ θέση της, τὰ μάτια βουρκώνουν.

—Ὦ εἶναι μόνο βροχή, βροχούλα. Τὰ καμώματα τοῦ Ἀπρίλη, ποὺ θέλει τοὺς κάμπους νὰ ξαναπρασινίσουν καὶ ποὺ πεθύμησε λίγο δροσερό, νοτισμένο ἀεράκι καὶ μυρωμένο βρεμένο χῶμα.

Ξαναγυρνῶ στὸ κρεβάτι καὶ... ὁ ὕπνος πάει. Ἀλήθεια τί θὰ γινόταν ἂν μιὰ βραδιά σὰν κι' αὐτὴ ξυπνούσαμε ἀπὸ πραγματικούς βομβαρδισμούς; Ὁ πόλεμος εἶναι τόσο κοντά μας, σχεδὸν ἀκούγεται ὡς ἐμᾶς ἀπὸ τὸ Ἰσραὴλ καὶ τὴν Αἴγυπτο. Καὶ μέσα στὸν ἴδιο τὸν τόπο μας μυρίζει πολὺ ἀποπνικτικὰ τὸ μπαρούτι.

—Τί θὰ γινόταν ἂν ξυπνούσαμε ἕνα πρωΐ καὶ βλέπαμε τὰ σπίτια μας γκρεμισμένα, τὰ παιδιά μας μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὸν τρόμο, τ' ἀγαπημένα μας πρόσωπα κτυπημένα;

—Ἐξω ἡ βροχὴ σιγά, ρυθμικά, τὰ ξεπλένει ὅλα, ἐτοιμάζοντας τὸ ἔδαφος γιὰ μιὰ θαυμάσια ἀνοιξιὰτικὴ αὐριανὴ μέρα.

Τὸ ρολοῖ δείχνει τρεῖς καὶ τὰ βλέφαρα βαθαίνουν.

ΓΛΑΥΚΗ